

Захарова А.С.

аспірант,

Міжрегіональна Академія управління персоналом;

викладач німецької та російської мов,

Папський Католицький Університет Еквадору

ВІДМІННОСТІ В ІНШОМОВНІЙ ПІДГОТОВЦІ СТУДЕНТІВ ФІЛОЛОГІВ УКРАЇНИ ТА ЕКВАДОРУ

На сьогоднішні день іноземна мова викладається майже у всіх ВНЗ: економічних, педагогічних, лінгвістичних тощо. Володіння іноземною мовою є невід'ємною складовою професіоналізму сучасного фахівця. Для деяких студентів іноземна мова є лише додатковою кваліфікацією до основної професії, проте для філологів, лінгвістів та перекладачів вона і є професією.

На шляху інтеграції іншомовної та професійної підготовки у вищих навчальних закладах лежить ціла низка протиріч: між цілями, змістом, формами, умовами навчальної діяльності студентів та професійної діяльності майбутніх фахівців; між орієнтацією навчання на «передачу» фахових та іншомовних умінь і навичок, з одного боку, і необхідністю використання їх системи в процесі професійної діяльності – з іншого; між системністю, ситуативністю, міжпредметністю, надпредметністю, вмотивованістю використання загальних і професійних компетенцій фахівця та їх формуванням в рамках окремих навчальних курсів, які можуть доповнюватися сучасними положеннями компетентнісного підходу, та дозволяють підготувати фахівця до майбутньої професійної діяльності через формування основних компетентностей у процесі іншомовної підготовки [2, с. 376-377].

Останні дослідження у сфері вдосконалення вивчення іноземної мови свідчать про те, що дійсно актуальним є проблема входження нових молодих викладачів та їх адаптації до педагогічного простору. Варто зазначити, що дана проблема є характерною не тільки для України, а й для Еквадору. Насамперед, це пов'язано з тим, що професія викладача є складною та вимагає від особистості не тільки високого професіоналізму та навичок, а й креативності, лідерських якостей, високого самоконтролю та самоорганізації, здатності до мотивації студентів. Так само як і студенти, викладач-початківець постійно навчається, вдосконалює власні навички викладання матеріалу, управління групою, підвищує професійну майстерність, та з часом знаходить власний стиль викладання [3, с. 176].

На якість педагогічної діяльності викладачів іноземних мов впливають потреби, інтереси, мотиви, мета, воля, почуття, рівень інтелекту, пізнавальні процеси. Одночасно одним із дієвих заходів підвищення педагогічної майстерності та організаційною умовою адаптації викладачів іноземних мов вищих навчальних закладів є розробка та проведення спецкурсів і курсів підвищення кваліфікації, що поєднують в собі різні компоненти підготовки (педагогічний, психологічний, методичний), проведення конференцій, семінарів, та ін. [1, с. 299-302].

Семінари та курси для викладачів – є спільно важливим як для університетів Еквадору, так і для університетів України. Спільними факторами при викладанні іноземної мови є і психологічні аспекти: здатність викладача до мотивації студентів, організаційні та лідерські якості, креативні особистість, тощо. Проте у чому ж полягають відмінності у процесі іншомовної підготовки студентів філологів в Україні та Еквадорі? На нашу думку, основні відмінності це:

- Характер та особистість людини залежить від національності, а тому, стиль викладання іноземної мови не може бути однаковим в обох країнах;
- Сприйняття авторитету та особистості викладача з боку студентів є різним;
- Стиль викладання німецької мови студентам іспаномовним та російськомовним не може бути однаковим з огляду на особливості лексики та граматики рідних мов;
- Мовна школа працює при факультеті філології, лінгвістики, та літератури, проте вважається самостійним органом;
- Студенти самі обирають мову, яку бажають вивчати, та можуть обирати між 10 мовами.

З наведеного вище, можна зробити висновок, що формування іншомовної компетенції студентів філологів є складним процесом, що поєднує психологічні та професійні аспекти. По-перше, необхідно брати до уваги національність студента, адже характер, навички та звички еквадорського студента є відмінними від українського. У чому ж це полягає? Стиль навчання в Еквадорі є більш розміреним та поступовим, де вважається, що якщо вчитель передає знання, то великою мірою кінцевий результат навичок студентів залежить саме від нього. На практиці, це виглядає так: 60% – матеріал, що дає вчитель та 40% – це зусилля студентів. З одного боку, це є ефективним, адже, як було зазначено вище, саме професіоналізм та креативність вчителя грає велику роль у процесі навчання. Те, як викладач організовує урок та методи і технології, що залучаються у навчанні, впливають на мотивацію студентів до пізнання нового та вивчення власне іноземної мови.

З іншого боку, даний стиль викладання ставить перед викладачем складні психологічні завдання, а кінцевий результат сформованих навичок студентів не тільки залежить від викладача, а й великою мірою від зусиль та бажання студентів навчатися. Присутність на лекціях та практичних заняттях є необхідним та завжди впливає на вирішальну оцінку.

По-друге, якщо брати до уваги характер українського студента, то звички і характер студента, як особистості є більш самостійними. Вважається, що саме студент повинен прикладати більше зусиль, та більшою мірою його рівень кваліфікації залежить саме від нього. При цьому, це зовсім не означає, що викладач відступає на другий план. Професіоналізм педагога також відіграє велику роль. На нашу думку, відмінність у культурі та поведінці спричинюють такі розбіжності у стилі навчання. За характером еквадорські студенти є менш організованими та самостійними у процесі навчання, тому саме цю недостачу якостей у студентів і компенсує педагог.

Щодо сприйняття авторитету та особистості викладача з боку студентів в університетах Еквадору та України, можна сказати, що ці розбіжності зумовлені власне саме характером та особливостями комунікації людей між собою як нації. На нашу думку, в університетах України студенти сприймають викладача у більшості випадках як «директора», тобто особистість, що викладає, управляє групою та процесом навчання. При цьому, авторитет викладача є безсуперечним, та вимагає великої поваги з боку студентів. Таким чином, виникає система деякої «авторитарності», коли викладач є «управлінцем», а студент – «підлеглим». Коли ж мова йде про університети Еквадору, варто зазначити, що стосунки між викладачем і студентом є більш відкритими. Як вже було описано вище, це зумовлено, насамперед, характером та звичками еквадорського студента, що є менш самостійним та потребує дещо більшого контролю з боку викладача. Постійна потреба у допомозі в організації та направленості у процесі навчання зумовлює формування дещо іншого ставлення до викладача, у порівнянні із студентами в Україні. Викладач грає роль «педагога-наставника-друга», який дає матеріал, направляє, допомагає, дає поради та, звісно, контролює увесь процес навчання.

Варто зазначити, що стиль викладання німецької мови студентам іспаномовним та російськомовним не може бути однаковим з огляду на особливості лексики та граматики рідних мов. Російська та українська мови належать до групи слов'янських мов, іспанська мова належить до групи іберо-романських мов. Якщо заглибитися у граматику та особливості лексики цих мов, можна сказати, що німецька мова має більше спільних рис із іспанською мовою, а ніж з російською або українською. Тому те, що для українського студента є важким у плані граматики в німецькій мові, може бути легко зрозумілим для іспаномовного студента.

Варто наголосити на тому, що у багатьох університетах Еквадору мовна школа працює при факультеті філології, лінгвістики, та літератури, проте вважається самостійним органом. Якщо студент за своїм навчальним планом має вивчати дві або три іноземні мови, він індивідуально може обирати мову, час та тип курсу (регулярний або інтенсивний). Таким чином в одній групі іноземної мови можуть разом навчатися студенти різних факультетів та різного віку. Загалом, навчальна програма кожного з факультетів вимагає вивчення двох мов, що є обов'язковими предметами. У більшості випадків це англійська мова, та ще 1 мова, яку студент обирає за власним бажанням. Наприклад, у Папському Католицькому Університеті Еквадору, студенти можуть обирати між десятьма мовами. Таке різноманіття вибору дає можливість студенту обирати ту мову, яка йому дійсно подобається, що у свою чергу підвищує мотивацію до навчання [4].

Список використаних джерел:

1. Вікторова Л. Іншомовна підготовка студентів у спеціалізованих ВНЗ. Проблеми підготовки сучасного вчителя: зб. наук. пр. [Вип.] 9. Ч. 2 / Уман. держ. пед. ун-т ім. Павла Тичини // Умань, 2014. – 299-302 с.
2. Дика Н. М. Мовленнєва підготовка студентів-філологів у структурі системи вищої педагогічної освіти. Сучасні стратегії університетської освіти: якісний вимір: матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (28-29 березня) // Київ, 2012 – 376-377 с.

3. Якиманская И. С. Технология личностно ориентированного образования. – М.: Сентябрь, 2000. – 176 с.

4. Интернет ресурс: Школа іноземних мов при Папському Католицькому Університеті Еквадору. <http://www.puce.edu.ec/portal/content/Escuela%20de%20Lenguas/286?link=oln30.redirect>

Коваль А.В.

аспірант,

Донбаський державний педагогічний університет

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДУМКИ

Вже більш двох десятиліть Україна знаходиться на шляху трансформації, прямує до засад демократії, ідеалів свободи, відродження нації, відбудовуючи економіку згідно світових стандартів. Події в нашій країні, починаючи з 2014 року, показали, що наша нація дуже гостро потребує реформування – нам необхідна нація патріотів, суспільно відповідальних громадян.

Виховання патріотизму молоді набуває сьогодні провідного і особливого значення в сучасному українському суспільстві. І саме тому на проблемі виховання патріотизму завжди концентрувалася увага науковців, педагогів.

Метою статті є необхідність акцентувати увагу на детальному вивченні, аналізі вітчизняного педагогічного досвіду, що дасть змогу сучасним дослідникам з педагогіки отримати провідні ідеї педагогічної спадщини та, об'єднавши їх з надбаннями сучасності, відтворити таку модель виховання патріотизму, яка б змогла об'єднати особисті та національно-державні інтереси.

Теоретичні аспекти патріотичного виховання знаходять висвітлення в працях відомих українських педагогів минулого: Г. Ващенко, Б. Грінченка, М. Грушевського, С. Русової, І. Огієнка, К. Ушинського, В. Сухомлинського, М. Драгоманова, О. Духновича. Серед нових підходів з патріотичного виховання молоді в сучасних умовах є актуальними праці педагогів О. Вишневецького, Ю. Руденка, В. Кузя, К. Чорної, М. Стельмахович, Т. Завгородньої та ін.

Необхідно згадати, що витoki патріотизму можна знайти в народній педагогіці: це казки, міфи, літописи, думи, легенди. Священним обов'язком людини в ті часи були захист та любов Батьківщини. У XVII ст. в період існування козацтва значення патріотизму набуло нового, більш змістовного сенсу, що знайшло своє відображення в козацькій педагогіці, головною метою якої є виховання справжнього захисника Батьківщини [10].

К. Ушинський, видатний педагог, який зробив суттєвий внесок у розроблення теоретичних і практичних аспектів патріотичного виховання, залишив нам значну педагогічну спадщину. Він вважав, що народність або національний дух є основою навчально-виховного процесу молоді в душі патріотизму, любові до Батьківщини і свого народу. Він робив акцент на